

Vedle kněží a učitelů jsou ve svolení z r. 1464 jmenováni ti, kdo se spolu s nimi odřekli majetku a oddali se životu ve skrovnosti. Tato skupina se brzy obmezila na takové jednotlivce, kteří byli v chlapectví dáni na vychování do bratrského domu, jenž tvořil středisko sboru jako obydlí kněží, ale neosvědčili dosti nadání, aby se mohli stát kněžími. Zůstávali svobodni a konali různé služební práce. Zato trvalé místo zůstalo starším, kteří byli postaveni k doзору i nad kněžími i nad lidem, k radě těm a k péči o ty, kdo rady a pomoci potřebovali [D 56]. Časem obdrželi jméno pomocníků a soudců. Měli rovnat neshody mezi Bratry či Sestrami, zejména i takové, které vznikly z rozdílného výkladu Písma [D 59]. Jsou to hospodáři i hospodyně osvědčené víry a příkladného života, kteří tvoří laické vedení sboru.

Ostatní Bratři a Sestry, žijící ve stavu svobodném, manželském či vdovském, jsou v rychnovském svolení vedeni k životu svému stavu přiměřenému, „jakž zpráva apoštolská učí“. Hospodáři jsou povinni pečovat o své rodiny i o čeledě, mají podporovat chudé spolubratry.

Zvláštní péče byla věnována „kajícím“, totiž těm, kdo se do bratrského společenství hlásili, litující předchozího způsobu života. Aniž byla již vytvořena příslušná pojmenování, vidíme tu v počátcích Jednoty rozdělení údů ve tři skupiny; „kající“ budou brzy nazýváni počínajícími, za členy přijatí prospívajícími, osvědčení a jiné vedoucí konajícími [2 Kor. 7,1] či dokonalejšími.

Rychnovským svolením bylo regulováno i stěhování Bratří na místa, kde mohlo být lépe pečováno o jejich duchovní život. Byla zařízena péče o ty, kdo přišli o svůj domov, když jim pro jejich bratrství byl vzat nebo spálen majetek. Upraveno shromažďování i užívání almužen, aby se daru dostalo skutečně potřebným a aby bylo odstraněno všecko zlé domnění. Kněží se neměli do hospodaření almužnami vkládati. Vůči vrchnosti stanoveno zachovávat všecku poddanost a povinnost, roboty a platy. Mezi sousedy měl Bratr osvědčovat dobrou vůli a přátelskou shodu.

Již záhy se dovršuje sborové zřízení ustavením správního

ústředí, jímž byla jakási rada starších z různých sborů. Tito starší Bratří rovnali nahodilé rozepře a vylučovali nepoddané.

A snad již touto dobou se Bratři *jmenují* Bratry a Sestrami zákona Kristova, kdežto nepříznivá veřejnost jim stejně brzy začala přikládat kacířské jméno „pikart“. Přese všechny protesty proti tomuto nebezpečnému jménu nedovedli Bratři odvrátit jeho užívání, až se jim i sami před zahraničními přáteli nazývali, když v reformační době pozbylo hanlivého významu. Podobně se bránili a neubránili jménu „valdenští“, i když vykládali svůj rozdíl vůči nim a zdůrazňovali vlastní „původ“ své jednoty.

Sociálním původem byli Bratři patrně z největší části z „obecného lidu“ z venkova i z měst. Od počátku náleželi k Jednotě i někteří rytíři a kněží. Při rytířích se rozumělo, že se vzdali správy poddaných, i když ne majetku. Studenti k Bratrům přidružení zůstali v Praze, kde vůbec trval jistý počet Bratří i nadále. Kněží zůstávali ve službě husitských farností, jímž prve sloužili, takže nesloužili jen Bratrům, jako opět ne všichni Bratři se mohli soustředit ve farnostech, opatřených kněžími bratrského smýšlení.

ZÁROVEŇ co Bratři upevňovali svoje společenství v diasporních sborech českých a moravských, promýšleli dále otázku, která je zaměstnávala od samého počátku a naléhala na praktické řešení. Mohou setrvat v církvi husitské, která při všem vzdoru k Římu zůstává ve spojení s ním a závisí na něm svěcením svých kněží, kaceřuje se s ním a přece si její arcibiskup musí dát líbit od svého někdejšího žáka a nyní vášnivého odpůrce Hilaria Litoměřického výčitku, ba posměch: „Haněj [římskou církev] jak haněj, vždy si syn její, když's vzal od ní ouřad kněžský a skrze něj všechny svátosti...“ Bratry trápila nejednotnost a spory mezi kněžstvem obou křesťanských stran jako projev nelásky. Přičilo se jim nucení k víře násilím po způsobu „Machometově“, ovšem i svěťácký život tolika kněží. Ale nešlo již jen o stíny na jejich životě. Kdo je vůbec *pravým knězem* Kristovy církve?

Byl to opět Bratr Řehoř, jenž razil cestu druhým. Dospíval k pochopení všeobecného kněžství ve smyslu novozákonním